

Arrest

nr. 287 196 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 augustus 2021 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echt-genoot. Op 18 februari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Verzoekster dient op 13 mei 2022 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 10 november 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2022 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [J.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie*

Betrokkene deed een aanvraag als gezinslid van een Belgische echtgenoot, [A.M.] [...] in toepassing van art. 40ter.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

-loonfiches op naam van [A.M.] voor de maanden juli, augustus en september 2022

-bewijs van vergoedingen Persoonlijk assistentie budget voor een aantal maanden.

-rekeninguittreksels vermoedelijk van de referentiepersoon, waar bedragen zijn aangeduid van 'credit foncier'. Het zou hier om een afbetaling van een persoonlijke of hypothecaire lening kunnen gaan. De relevantie van deze rekeninguittreksels is niet duidelijk

-facturen allerhande (Eneco, bewijs van betalingen met bancontact: Colruyt, Aldi, bewijs van betaling van een verzekering Baloise, DAS, Farys, Telenet, Proximus, ...)

Vooreerst wat betreft de bewijzen voor vergoedingen Persoonlijk assistentie budget. Een persoonlijk assistentiebudget is een som geld die mensen krijgen om de ondersteuning voor een zoon of dochter te betalen. Het is geen vast inkomen, maar een budget van het Vlaams Agentschap voor personen met een handicap om persoonlijke assistentie te betalen. Hoeveel geld men precies krijgt, hangt af van de ondersteuningsnood van het kind. Dat is de mate waarin hij of zij assistentie nodig heeft. Dat persoonlijk assistentiebudget kan een ouder wel zelf beheren en besteden, echter het is specifiek bedoeld om de zorg en het welzijn van het minder valide kind mee te onderhouden. Ons inziens valt het persoonlijk assistentie budget onder de noemer 'toeslagen', waardoor dit niet in aanmerking kan worden genomen bij de bestaansmiddelen waar de referentiepersoon kan over beschikken om het gezin (in zijn geheel) mee in het levensonderhoud te voorzien.

Wat rest zijn dan de bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft uit deeltijdse tewerkstelling. Die tewerkstelling is nog vrij pril, de tewerkstelling is pas ingegaan op 21.04.2022. Bij gebrek aan arbeidscontract kan niet worden vastgesteld in welk dienstverband de referentiepersoon werkt, namelijk met een contract van beperkte of onbeperkte duur. Daardoor kan vooreerst al niet worden vastgesteld in hoeverre die bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn. Voor zover het wel degelijk om een stabiele tewerkstelling gaat en dus om stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, dient te worden opgemerkt dat ze niet toereikend zijn overeenkomstig de middelenvereiste van art. 40ter.

Voor wat betreft de bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig ter beschikking zijn van de referentiepersoon, alsook in aanmerking komen om rekening mee te houden, dient bijkomend, voor zover ze ontoereikend zijn, overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid een behoefteanalyse te worden gemaakt. Ter staving van de kosten van het gezin werden een heel aantal bewijzen van betalingen en een klein aantal facturen voorgelegd. Als men dat allemaal per maand berekend, moet tot de conclusie gekomen worden dat het gezin onmogelijk met het bedrag dat uit de deeltijdse tewerkstelling voortkomt voldoende in

zijn/haar levensonderhoud kan voorzien. Rekeninghoudend met de gezinslast van de referentiepersoon, 3 kinderen waarvan 1 kind invalide, is het niet realistisch om van de 120% van het leefloon als basisbedrag om het verblijfsrecht te kunnen toe te staan, af te wijken.

De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter is niet voldaan, ook in toepassing van art. 42, §1, tweede lid kan het verblijfsrecht niet worden erkend. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt verder dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"La requérante ne peut marquer son accord quant à la décision attaquée qu'elle estime inadéquate : la décision est motivée en substance par le fait que l'époux de la requérante ne disposerait pas de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants tel que l'exige 40ter de la loi du 15.12.1980.

De manière tout à fait arbitraire, l'Office des Etrangers exclut une part des revenus du regroupant : « ons inziens valt het persoonlijk assistentie budget onder de noemer « toeslagen » waardoor dit niet in aanmerking kan worden genomen bij de bestaansmiddelen waar de referentiepersoon kan over beschikken om het gezin (in zijn geheel) mee in het levensonderhoud te voorzien".

Ce raisonnement est absolument contestable : le requérant dispose bien de deux différents contrats de travail, pour lesquels des cotisations sociales et fiscales sont payées, l'un dans le secteur du nettoyage pour lequel il perçoit une rémunération nette de 605,49 euros, l'autre dans le secteur de l'aide aux personnes, où il perçoit une rémunération nette de 1.665,50 euros.

Il s'agit pour le 1er contrat de travail d'un contrat de travail à temps partiel, et pour le second d'un CDI plein temps.

Il s'agit bien de contrat à durée indéterminée, tel que cela résulte clairement des fiches de paie.

Il n'y a aucun motif pour lequel ne pas prendre en considération les revenus en tant que aidant.

Partant, la motivation de la décision ne peut être qu'inadéquatement motivée, puisqu'elle ne prend pas en considération l'ensemble des éléments du dossier administratif.

Ainsi, l'Office des Etrangers de manière erronée considère que les revenus du requérant se chiffrent à quelques 600,00 euros, or il se chiffre à 605,49 euros + 1.665,50 euros = 2.270,99 euros, soit un montant bien supérieur à 120% du RIS.

De manière surabondante, la requérante a produit ensuite les éléments utiles à leur budget :

- remboursement du crédit hypothécaire : 193,21 euros ;

- Eneco : 83,86 euros ;

- Proximus : 51,00 euros ;

- Telenet : 15,00 euros ;

- Assurance : 10,00 euros Total : 352,57 euros

Le couple dispose donc d'un disponible de 1.918,42 euros.

Partant, ma motivation de la décision n'est pas adéquate."

2.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij een vestigingsaanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar Belgische echtgenoot op grond van artikel 40ter § 2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

De referentiepersoon dient aldus aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

In casu werden de volgende documenten voor de referentiepersoon voorgelegd:

- loonfiches op naam van [A.M.] voor de maanden juli, augustus en september 2022
- bewijs van vergoedingen Persoonlijk assistentie budget voor een aantal maanden.
- rekeninguittreksels vermoedelijk van de referentiepersoon, waar bedragen zijn aangeduid van 'credit foncier'. Het zou hier om een afbetaling van een persoonlijke of hypothecaire lening kunnen gaan. De relevantie van deze rekeninguittreksels is niet duidelijk
- facturen allerhande (Eneco, bewijs van betalingen met bancontact: Colruyt, Aldi, bewijs van betaling van een verzekering Baloise, DAS, Farys, Telenet, Proximus, ...)

In de bestreden beslissing werd onder meer geoordeeld als volgt:

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging blijkt uitdrukkelijk dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden:

"De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120% van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen." (Parl. Hand. Kamer, 2010- 2011, DOC 53 0443/014, 27)

De bestaansmiddelenvoorwaarde in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft aldus als doel te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van de Belgische Staat.

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan de verweerder bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan houden met de aard hiervan

In casu beroept verzoeker zich grotendeels op het persoonlijk assistentiebudget van de minderjarige gehandicapte zoon van de referentiepersoon. De referentiepersoon is als vader tevens de budgethouder, hij beheert aldus dit budget en dient het te spenderen in functie van de zorg van zijn gehandicapt kind.

Overeenkomstig artikel 4 en artikel 19/2 van het Decreet tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap kan het persoonlijk assistentiebudget beschouwd worden als een vorm van financiële ondersteuning dat uitgaat van de Vlaamse gemeenschap ter ondersteuning van de maatschappelijke integratie en om de participatie aan de samenleving van personen met een handicap te bevorderen.

Het assistentiebudget is aldus een financiële ondersteuning die uitgaat van de Vlaamse gemeenschap. Bovendien is het bedoeld om de persoonlijke assistentie voor het behoeftig gehandicapt kind te betalen.

De verzoekende partij kan zich bezwaarlijk op dit specifiek budget beroepen, dat bedoeld is om de zorg en het welzijn van het minderjarig kind te verzekeren, om te stellen dat hij over voldoende inkomen

beschikt om ervoor te zorgen dat zijn familieleden en dus ook de verzoekende partij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van de Belgische Staat.

Zoals vermeld kan de Belgische Staat rekening houden met de aard van de 'inkomsten' van de referentiepersoon. De Belgische Staat heeft overigens ook een ruime appreciatiebevoegdheid.

Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het assistentiebudget valt onder de noemer toeslagen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waardoor dit niet in aanmerking kan worden genomen bij de bestaansmiddelen waar de referentiepersoon kan over beschikken om het gezin in zijn geheel mee in het levensonderhoud te voorzien.

Voor het overige betwist verzoeker niet dat, indien enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten uit de deeltijdse tewerkstelling van de referentiepersoon, deze bedragen ontoereikend zijn om het gezin in zijn/haar levensonderhoud te voorzien in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden."

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

2.4. Waar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.7. Verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie werd geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot bestaan uit enerzijds *“vergoedingen Persoonlijk assistentie budget”* en anderzijds inkomsten uit een deeltijdse tewerkstelling. Hij wijst erop dat het persoonlijk assistentiebudget (hierna: PAB) een budget is van het Vlaams Agentschap voor personen met een handicap om persoonlijke assistentie te betalen en dat specifiek is bedoeld om te voorzien in de zorg en het welzijn van een mindervalide kind. Hij oordeelt dan ook dat het valt onder de noemer *‘toeslagen’*, waardoor het niet in aanmerking kan worden genomen bij de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. Inzake de inkomsten uit een deeltijdse tewerkstelling stelt verweerder dat niet kan worden vastgesteld in hoeverre deze bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn en dat deze in ieder geval niet toereikend zijn.

2.8. Verzoekster betoogt dat verweerder eraan voorbij gaat dat zij niet zomaar een *“bewijs van vergoedingen Persoonlijk assistentie budget”* heeft voorgelegd, maar wel loonfiches waaruit blijkt dat haar echtgenoot, de Belgische referentiepersoon, een contract voor onbepaalde duur heeft als persoonlijk assistent in het kader van een PAB. Zij stelt dat er geen enkele reden is waarom er geen rekening kan

worden gehouden met dit inkomen van de Belgische referentiepersoon als persoonlijk assistent. Zij is dan ook van mening dat de bestreden beslissing op grond van foutieve gegevens is genomen.

2.9. Verzoekster dient te worden bijgetreden in haar kritiek en toont zodoende aan dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte en onzorgvuldige feitenvinding.

Hoewel de Raad verweerder op zich kan volgen waar hij stelt dat een PAB specifiek is bedoeld om de zorg en het welzijn van een mindervalide kind te organiseren, blijkt in voorliggende zaak niet dat verzoekster dit PAB rechtstreeks aanwendt om de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot aan te tonen. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, heeft verzoekster niet zozeer bewijzen van het door de Vlaamse overheid uitgekeerde PAB voorgelegd waarmee voor het mindervalide kind van de referentiepersoon assistentie voor thuis en op school kan worden georganiseerd en gefinancierd, maar wel loonbrieven op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij als PAB-assistent werd *“aangeworven”*. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag drie *“loonbrieven”* voor de maanden april, mei en juni 2022 op naam van de referentiepersoon overmaakte, die werden opgemaakt door het sociaal secretariaat Securex. Uit deze loonbrieven blijkt dat de Belgische referentiepersoon een bezoldiging ontvangt als bediende in de non-profitsector, meer bepaald als *“PAB-assistent”*, en dit in het kader van een contract voor onbepaalde duur. Er blijkt verder dat er een persoonlijke RSZ-bijdrage wordt afgetrokken van de bezoldiging en ook dat de Belgische referentiepersoon een werkbonus ontvangt. Uit de voorgelegde loonbrieven blijkt duidelijk dat de Belgische referentiepersoon aan zichzelf een bezoldiging uitbetaalt om op te treden als de zorg- of PAB-assistent van zijn mindervalide kind. Het loutere gegeven dat hij ervoor heeft gekozen om zelf op te treden als deze assistent in plaats van een derde persoon hiervoor te betalen, neemt niet weg dat het gaat om een bezoldiging voor geleverde prestaties als PAB-assistent.

Verweerder heeft dus de voorgelegde loonbrieven op naam van de Belgische referentiepersoon onterecht beschouwd als een louter *“bewijs van vergoedingen Persoonlijk assistentie budget”*, in weerwil van de benaming en de inhoud van deze stukken. Hierdoor heeft hij ook verkeerde conclusies getrokken. Er blijkt immers niet dat de Belgische referentiepersoon niet vrij kan beschikken over de bezoldigingen die hij ontvangt als PAB-assistent of dat hij deze niet naar eigen goeddunken kan besteden aan het levensonderhoud van zichzelf en al zijn gezinsleden, en dit in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt.

Dit alles wordt ook bevestigd door het arbeidscontract op naam van de Belgische referentiepersoon, dat verzoekster nog heeft gevoegd bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt trouwens ook dat de referentiepersoon door de vrederechter werd gemachtigd om de functie van werkgever en werknemer te cumuleren. Hoewel dit stuk niet voorlag bij de aanvraag en verweerder hiermee geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing, bevestigt dit enkel maar wat ook reeds voldoende blijkt uit de voorgelegde loonbrieven.

2.10. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Verweerder beperkt zich hoofdzakelijk tot een herhaling van de motieven van de bestreden beslissing, waarbij hij benadrukt dat het PAB is bedoeld om persoonlijke assistentie voor het *“behoeftig gehandicapt kind”* te betalen. Hij gaat er andermaal volledig aan voorbij dat verzoekster zich, wat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot betreft, niet zozeer beriep op het voor diens mindervalide kind uitgekeerde PAB als dusdanig, maar wel op de bezoldiging die de referentiepersoon ontvangt als PAB-assistent van dit kind. Dit nochtans essentiële onderscheid wordt door verweerder andermaal over het hoofd gezien.

2.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS